

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce:

X, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému:

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO,
140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2021, č. j. MV-93226-4/SO-2021

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2021 č. j. MV-36999-8/DP-2020. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce přes výzvu nedoložil potvrzení o bezdlužnosti. Tím neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a toto rozhodnutí považuje za nezákonné. Nezákonnost spatřuje v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce rozporuje tvrzení, že nedoložil požadované potvrzení o bezdlužnosti z příslušného celního úřadu. V té souvislosti upozorňuje, že požadované potvrzení o bezdlužnosti bylo správnímu orgánu předloženo, a to v rámci paralelně vedeného pobytového řízení s otcem žalobce. Žalobce vysvětluje, že jeho otec je společně posuzovanou osobou, a proto měl správní orgán takto předložené potvrzení o bezdlužnosti použít i v rámci řízení vedeného s žalobcem pod č. j. OAM-36999-8/DP-2020, a to přestože bylo toto potvrzení o bezdlužnosti původně zasláno k pobytovému řízení vedenému s otcem žalobce.
4. Žalobce současně poukazuje na to, že v okamžiku, kdy zjistil, že správní orgán takto předložené potvrzení o bezdlužnosti nezohlednil, doložil dne 3. 3. 2021 potvrzení o bezdlužnosti vystavené Celním úřadem pro hlavní město Prahu dne 17. 2. 2020 a doklad o cestovním zdravotním pojištění včetně dokladu o zaplacení pojistného. S ohledem na shora uvedené nebyly dle názoru žalobce splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí porušil § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí a rovněž vydáním prvostupňového rozhodnutí porušily § 2 odst. 1 správního řádu, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dále § 2 odst. 3 správního řádu, když nešetřily oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, a § 2 odst. 4 správního řádu, protože správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

6. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému znovu ve věci rozhodnout a nahradit žalobci náklady řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání OSVČ nedoložil všechny zákonné náležitosti, konkrétně potvrzení o bezdlužnosti ve smyslu § 178e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), čímž neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, a byl tak naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
8. Žalovaný se se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na strany 4 až 6, kde jsou uvedeny důvody, pro které žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu, a jsou zde vypořádány námitky žalobce uplatněné v rámci odvolacího řízení.
9. K námitce žalobce, že doložil potvrzení o bezdlužnosti v paralelně vedeném řízení o žádosti svého otce, žalovaný konstatuje, že namítané tvrzení žalobce ve smyslu § 52 správního řádu nepodpořil důkazy. Žalovaný podotýká, že uvedené tvrzení žalobce nenamítal ani v rámci odvolacího řízení, přičemž v průběhu odvolacího řízení doložil potvrzení o bezdlužnosti vydané až dne 17. 2. 2021, tj. po vydání prvostupňového usnesení, s nímž se žalovaný v souladu s § 82 správního řádu vypořádal.
10. Žalovaný se plně ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, neboť žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil podstatné vady předmětné žádosti, které brání pokračování řízení.
11. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ve věci se dne 13. 6. 2022 konalo ústní jednání, na kterém žalobce setrval na své žalobní argumentaci a odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Dodal, že je přesvědčen, že nebyly dány zákonné důvody pro zastavení předmětného řízení, když požadované doklady (zejména potvrzení o bezdlužnosti) byly předloženy v rámci paralelně vedeného řízení s otcem žalobce. Otec žalobce jako společně posuzovaná osoba má přímý vliv i na pobytové řízení žalobce a pokud tam bylo potvrzení o bezdlužnosti předloženo, je žalobce přesvědčen, že správní orgán, který ho měl k dispozici, ho měl vzít v potaz i ve vztahu k podané žádosti žalobce. Uvedl také, že v okamžiku, kdy žalobce zjistil, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

popsaným způsobem potvrzení nezohlednil, 3. března 2021 potvrzení o bezdlužnosti doložil správnímu orgánu již k předmětné pobytové žádosti společně s dokladem o cestovním zdravotním pojištění a dokladem o jeho zaplacení. Žalobce se domnívá, že za takových skutkových okolností nebyl důvod pro zastavení pobytového řízení o podané žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání OSVČ.

14. Žalovaný rovněž odkázal na písemné podání a vyjádření k žalobě. Důkazní návrhy strany nevznikly.
15. Žaloba není důvodná.
16. Při vlastním posouzení žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
17. Podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.*
18. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
19. Podle § 52 správního řádu, *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*
20. Podle § 82 odst. 4 správního řádu, *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
21. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že doklady požadované správním orgánem (konkrétně potvrzení o bezdlužnosti z příslušného celního úřadu) doložil, když uvádí, že předmětné potvrzení bylo správnímu orgánu předloženo v rámci paralelně vedeného pobytového řízení s otcem žalobce. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 6. 2018 č. j. 4 Azs 164/2018 uvedl: „*Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že prvoinstanční orgán postupoval v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterého [s]právní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje. Jak již vysvětlil krajský soud, ze spisové dokumentace nevyplývá, že by stěžovatelka vyzvala prvoinstanční orgán, aby si ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení opatřil její oddací list z vlastní úřední evidence. Ostatně, podle Nejvyššího správního soudu není reálné, aby si oprávněné úřední osoby v každé jednotlivé věci, bez upozornění účastníka řízení, uvědomovaly, že již potřebné podklady získaly v jiném řízení. K námitce, že prvoinstanční orgán si byl vědom souvisejícího řízení o prodloužení mezinárodní ochrany stěžovatelčina manžela, protože na něj*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odkázal v usnesení o přerušení řízení o žádosti stěžovatelky ze dne 8. 3. 2016, Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že prvoinstanční orgán přerušil řízení o stěžovatelčině žádosti toliko usnesením ze dne 24. 2. 2016, č. j. OAM-04769-7/DP-2016, které žádné odkazy na jiná řízení neobsahuje. Podle Nejvyššího správního soudu ze spisové dokumentace nevyplývá, že by prvoinstanční orgán nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Stěžovatelka prvoinstančnímu orgánu nesdělila skutečnosti, které by umožňovaly pokračovat v řízení.“

22. Soud shrnuje, že z konstantní judikatury správních soudů (např. výše citovaný rozsudek), které se opakovaně zabývaly otázkou, jaký vliv má předložení požadovaného dokladu do jiného řízení vedeného u téhož správního orgánu, vyplývá, že nelze automaticky přenášet z jiného řízení předložené doklady do jiné projednávané věci. Je tak vždy třeba, aby účastník řízení na takovou situaci upozornil a požádal o přenesení dokladů z jiného řízení. Správní soudy se přitom opírají o § 6 odst. 2 věta třetí správního řádu, kde je uvedeno: *„Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit.“* Soud uzavírá, že požadoval-li žalobce, aby byl konkrétní dokument přenesen do jeho řízení z paralelně vedeného řízení s otcem žalobce, měl na takovou situaci správní orgán upozornit a o přenesení dokladů požádat. Správní spis však nedokumentuje, že by tak žalobce učinil a nic takového ani sám žalobce v žalobě netvrdí.
23. Žalobce se dále brání tím, že předmětné doklady do správního řízení doložil, jakmile se dozvěděl, že nebyly z paralelního řízení přeneseny. Stalo se tak v březnu 2021 (více než měsíc po vydání rozhodnutí I. stupně), tedy v době, kdy již byla věc projednávána žalovaným v odvolacím řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2021 č. j. MV 36999 8/DP 2020. Jak vyplývá z § 82 odst. 4 správního řádu, k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v průběhu odvolacího řízení lze přihlídnout, pouze pokud jde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z výše popsané situace je zřejmé, že žalobci nic nebránilo, aby potvrzení o své bezdlužnosti doložil správnímu orgánu I. stupně dříve než v odvolacím řízení. Žalobce tak předmětný doklad doložil žalovanému až ve chvíli, kdy už bylo řízení v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu zkoncentrováno.
24. K tomu soud dodává, že možností aplikace koncentrační zásady v řízení ve věci pobytových žádostí cizinců se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a shledal: *„Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). (...) Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. (...) NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.“.

25. Žalobce dále namítá, že došlo k porušení § 3, § 50 odst. 2, § 2 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. K těmto tvrzením nicméně neuvádí žádné konkrétní skutkové okolnosti, na základě kterých mělo dle jeho názoru k porušení předmětných ustanovení dojít.
26. Judikatura správních soudů je dlouhodobě konstantní v názoru, že žalobní bod musí obsahovat jednoznačné vymezení skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad napadeného rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008 – 78, rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004-52, rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003 č. j. 2 Azs 9/2003-40, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud se proto pouhými odkazy na zákonná ustanovení, jejichž blíže nespecifikované porušení žalobce namítá, nezabýval.
27. Za výše popsaných okolností soudu nezbylo, než žalobu zamítnout.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. června 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.